



NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1137

29.12.2024 (135)

Uddannelsen af et ondt geni af Gerhard Lauck

Del 3

Hvilken planet er jeg på?

Da verden begyndte at blive vanvittig i 1960'erne, stillede jeg mig selv et enkelt spørgsmål: *Hvilken planet er jeg på?*

Mange mennesker, herunder venner og familie, gjorde det samme dengang.

Jeg stolede ikke på mainstream-partierne eller de konventionelle tilgange. I min søgen efter svar begyndte jeg at læse en bred vifte af litteratur. Noget hadede jeg. Noget elskede jeg. Mens jeg stadig gik i gymnasiet, fandt jeg de svar, jeg ønskede. Inden for de næste par år omvendte jeg endda nogle af mine slægtninge. Jeg tøver med at kalde det en "ny tro", for vi havde troet på de samme grundlæggende ideer i årevis uden selv at vide det. I hvert fald ikke af navn. Det var hverken en "religion" eller en "ideologi" i traditionel forstand. Det var et "verdenssyn".

Denne "omvendelses-" eller "oplysningsproces" er allerede blevet beskrevet af andre mennesker. Både ledere og menige. Jeg gider ikke gøre det igen. Dybest set er jeg administrator, organisator, analytiker og strateg. Ikke forfatter, teoretiker eller ideolog.

Ikke desto mindre husker jeg en diskussion med George og Mark om de relative fordele ved "sundt instinkt" versus "god fornuft", når det kommer til at vælge sin grundlæggende politiske filosofi. Min konklusion: Begge dele er godt. Men en kombination af begge er bedst.

Mark var med til at vælge avisens navn, *NS Kampfruf*. Han var stolt af, at han

havde tilbragt et par uger i det samme fængsel som Hitler! Han var blevet arresteret for at sætte NSDAP/AO-klistermærker op.

Min far og mentor "FW"

I 1940'erne dimitterede min far fra universitetet med en ingeniøreksamen. Han blev snart ansat i en stor produktionsvirksomhed. Til sidst tog han endnu en uddannelse.

Under krigen arbejdede han meget længe. Mor sagde, at hun næsten aldrig så ham. Men jeg tror, hun overdrev lidt. Hun fik trods alt børn under krigen... På den anden side jokede min far med, at bedstefar engang havde spurgt bedstemor, hvorfor der ikke kom flere børn, efter at han havde købt et køleskab og sluppet af med isboksen.

I 1950'erne forfremmede virksomheden ham til leder af langtrækkende forskning. Jeg kan huske, at jeg besøgte hans fabrik som barn. Mit første indtryk var dette: *Far har en SMUK SEKRETÆR. Gad vide, om MOR ved det!*

Han viste mig et af de nye produkter, som han havde været med til at udvikle. Det produkt er stadig i stor brug i dag. Hver gang jeg ser en, tænker jeg på min far.

Min far viste sig at være så værdifuld for virksomheden, at den besluttede at investere i at forbedre hans færdigheder. De hyrede nogle af landets bedste matematikere til at undervise ham en-til-en. Hans viden steg til sidst til det, der svarer til en ph.d. i matematik, selv om han ikke havde en officiel grad i matematik.

Mange år senere sagde en matematiklærer i gymnasiet til os, at vi skulle spørge vores forældre, hvor meget matematik de kunne. Med rette eller urette opfattede jeg det som en spydighed. Så jeg bad min far om at være grundig. Han opremsede over *tyve* forskellige slags matematik, han havde studeret. Matematiklæreren havde *ikke engang hørt* om nogle af dem!

I 1960'erne besluttede FW sig for at blive lærer. Han sagde, at han var foruroeligt over den faldende kvalitet af landets ingeniørstuderende. Så han blev professor i ingeniørvidenskab på et statsligt universitet.

Det betød selvfølgelig en *stor lønnedgang*. Men det lod han ikke til at have noget imod.

Da vi flyttede til vores nye hjem i udkanten af "byen", blev jeg chokeret og skuffet. Vores nye hjem var meget beskedent sammenlignet med vores gamle landejendom. Men jeg sagde ikke noget.

FW skabte og underviste i et meget specielt kursus. Det var designet til at give hans studerende *praktisk erfaring med industriteknik*.

Han besøgte små produktionsvirksomheder i området og gav dem et tilbud, de

næsten ikke kunne afslå. *Lad mine studerende PRØVE at løse jeres tekniske problemer. Hvis de fejler, kommer jeg ud i slutningen af semesteret og løser dem GRATIS."*

Og det var præcis, hvad han gjorde!

Resultatet var en masse glade forretningsfolk. Nogle sendte rosede breve til universitetet. Og selv mange år senere modtog han breve fra tidligere studerende, der udtrykte deres taknemmelighed. En af dem skrev, at han havde lært mere på dette ene kursus end på alle de andre kurser tilsammen.

Det gav ham også et indblik i disse firmaers generelle karakter.

Typisk starter disse virksomheder med blot to fyre. Den ene er god til teknologi. Den anden er god til forretning. Efterhånden som deres virksomhed vokser, når den til sidst et punkt, hvor de har brug for hjælp udefra.

Dengang sørgede min far for den tekniske hjælp. Mange år senere stod jeg for den forretningsmæssige hjælp.

Han kom også med en anden observation:

Ingeniører og forretningsfolk har svært ved at kommunikere med hinanden. De taler forskellige sprog. De bedste ingeniørstuderende er heller ikke gode til at skrive eller tale offentligt.

Mange år senere lagde jeg mærke til, at computerteknikere og forretningsfolk ofte har det samme problem.

Derfor opfordrede han sine studerende til at melde sig ind i en gruppe kaldet *Toastmasters*, som fremmer evnen til at tale offentligt. Han meldte sig selv ind.

FW havde ry for at være meget hård, men også meget retfærdig.

For eksempel: Hans elever blev instrueret i *kun at* identificere deres papirer med *CPR-nummer*. Ikke deres navn. Han ønskede ikke at kende deres identitet under bedømmelsen. Det fandt han først ud af senere, da karaktererne blev offentliggjort. Det var hans måde at forhindre enhver, selv utilsigtet eller ubevidst, forudindtagethed.

Hans elever havde en talemåde om hans ugentlige quizzes med ti spørgsmål:

Hvis du er en god elev, kan du svare på de første tre spørgsmål. Hvis du er et geni, kan du finde ud af de næste tre. Men kun Gud og professor FW kender svarene på de sidste fire!

Da han fortalte mig om en af de "sidste fire", fandt jeg hurtigt ud af svaret. I modsætning til min far har jeg ingen holdning til mekanik og teknologi. Men jeg har arvet hans analytiske sans og evne til at løse problemer. På trods af vores forskellige områder tænkte vi meget ens. FW kommenterede ofte, at vi anvendte de samme principper på forskellige områder. Vi kaldte dem bare noget forskelligt.

Hans bedste elever elskede ham, og hans værste elever hadede ham.

En af hans elever var *bogstaveligt talt et geni*, når det kom til teknik. Min far un-

derviste ham en-til-en. Helt gratis. Smilende fortalte han mig det: *Det var en fornøjelse at undervise ham. Hans sind absorberede viden som en svamp. Han lærte mere på en uge, end den gennemsnitlige studerende gør på seks måneder.*

FW forlod senere lærergerningen og startede sit eget rådgivende ingeniørfirma. Jeg fik en imponerende titel i virksomheden, men jeg var egentlig bare en galionsfigur.

I løbet af de næste par år fik FW licens som ingeniør i flere og flere stater. Da han tog ingeniørprøven i staten New York, forlangte de at se hans fødselsattest for at bevise, at han var amerikansk statsborger. *Hans score var så høj, at de ikke kunne tro, at han havde fået sin uddannelse i USA!*

Biler

Min far havde altid mindst fem biler. Han købte store, gamle Buicks, satte dem i stand og kørte i dem, indtil noget alvorligt gik galt. Som en motor eller gearkasse. Så kannibaliserede han dem for dele. Han var så grundig, at skrothandlerne nogle gange ville have ham til at betale dem for at slæbe dem væk. Ikke den anden vej rundt.

Engang fik han 95 dollars fra et forsikringselskab, fordi den anden fyr havde bulet hans forskærm. Bilen havde kun kostet 100 dollars!

Da jeg var den yngste og mindst kvalificerede, fik jeg de kedelige job. Som at skifte dæk eller tappe tændrør. Eller bare at sidde der og kede mig ihjel og give ham værktøj. Måske er det en af grundene til, at jeg aldrig udviklede en interesse for mekanik.

Engang kom naboens ged over for at hjælpe. Men den havde en bagtanke. Geden kunne godt lide tobak. Den forsøgte at stjæle tobaksposen fra min fars lomme, mens han arbejdede under bilen.

Engang kom vi hjem og så en lang træpæl ved siden af bagdøren. Min søster forklarede, at hun skulle bruge den til at afværge geden. Da hun gik ud for at hive vasketøjet ind fra tørresnoen, forsøgte den at bide hende!

Engang gik jeg ned på alle fire og stødte hovedet sammen med en ged. Så kiggede jeg op. Geden og jeg stirrede på hinanden et øjeblik. Så vendte geden sig om og løb væk. Den dag i dag ved jeg ikke, om det var mit hårde hoved eller mit ansigt, der fik den til at gøre det.

Jeg havde ikke min egen bil i mine teenageår. Jeg havde ikke brug for en.

De fleste af de biler, jeg har ejet i mit liv, blev bygget i 1970'erne. Den billigste kostede 500 dollars. Den dyreste kostede 1.500 dollars. Den "vørste" bil, jeg nogensinde har købt, kostede 700 dollars og holdt kun i tre år. Den havde tilhørt en

gymnasieelev. Hans forældre havde købt en ny bil til ham i konfirmationsgave. Mine to favoritter var begge en Buick Electra Limited fra 1975. Den ene kostede 895 dollars og holdt i ti år. En ven kommenterede det: *Det her er ikke en bil. Det er et hangarskib!*

Mit mest underholdende bilkøb foregik sådan her. Min svigerfar og jeg tog af sted sammen, mens min kone blev hjemme. Vi forhandlede købet med den private ejer på tre sprog. Da vi kom hjem igen, var min kones eneste spørgsmål: *Hvilken farve har bilen?* Ingen af os kunne huske farven på den bil, vi havde købt kun en time tidligere! Det gjorde hende nervøs. Men da hun så bilen, blev hun meget glad.

En arbejdskollega havde en lignende oplevelse med sin kone. Da han spurgte hende, hvilken slags bil hun ville have, sagde hun: *blå!*

I løbet af de næste mange år havde hun omkring ti mindre uheld med den Buick Regal fra 1975. To på én og samme dag! Anden gang låste hun kofangere med en politibil foran politistationen. Jeg var så rasende, at jeg nægtede at hjælpe hende. Det gjorde hendes far i stedet.

Jeg var en teenage-supervisor... IKKE en varulv

Jeg arbejdede på en fabrik hver sommer for at tjene penge til skolegang og bøger. Mens jeg stadig var teenager, blev jeg forfremmet til en lavtrangerende lederstilling og havde et hold på syv under mig. Jeg var den yngste af dem alle.

Hvordan fik jeg den forfremmelse?

Her er historien.

Fabrikken havde netop lanceret et nyt produkt. I starten var produktionen spredt ud over forskellige afdelinger. Hver af disse afdelinger havde en tendens til at se det nye produkt som en afledningsmanøvre fra deres egentlige arbejde. Den del, der var tildelt dem, blev skubbet til side.

Det var min tredje periode på fabrikken. Da jeg meldte mig hos min gamle chef, førte han mig til en anden del af fabrikken. Den lå så langt væk fra hans afdeling, at vi ikke engang kunne se den! Jeg sluttede mig til to arbejdere, der allerede var i gang med at samle komponenter.

Det var ikke noget personligt. Ikke desto mindre var jeg blevet forvist. Til at arbejde på det forbandede nye produkt. Uden for synsvidde.

Han kiggede sjældent til os. Eller var i nærheden, når vi havde brug for hjælp... Ikke engang når vi bad om flere dele, fordi vi var løbet tør, og arbejdet var gået i stå!

En dag tilbød en ung ingeniør, der var ny i fabrikkens procedurer, venligt at hjælpe os. Han gik over til lageret og hentede nogle dele. Uden at fortælle det til nogen eller lave papirarbejdet.

Så vi henvendte os også til ham i fremtiden. Nogen i front office fandt til sidst ud af, hvad han lavede. Han blev smidt ud.

Især en leder fra forkontoret kom forbi og stillede mig et spørgsmål. Jeg svarede, så godt jeg kunne. Det skete et par gange.

Kun et par uger efter, at jeg var startet, kom han hen til mig og sagde, at jeg var blevet forfremmet. *Du er den eneste, der ved noget om, hvad der foregår her!*

Det kom bag på mig. Naturligvis blev jeg glad.

Snart blev produktionen af dette produkt samlet i ét område. En supervisor på et højere niveau blev udnævnt til at lede de omkring tredive mennesker. I militære termer svarede han til en løjtnant, der havde kommandoen over en deling, og jeg var en sergent, der ledede et hold.

Men der var stadig et lillebitte problem.

Produkterne virkede ikke! Afvisningsprocenten var omkring 50 %!

Ingen kunne finde ud af *hvorfor*. I desperation spurgte den samme front office manager mig, hvad jeg mente.

Jeg gjorde en observation og kom med en teori. Han fik nogen til at hente det nødvendige udstyr til at undersøge det. (Jeg vidste ikke, hvordan man brugte det, men det gjorde han.) Mysteriet blev løst. Afvisningsprocenten faldt radikalt. Vi havde tydeligvis løst i hvert fald en *del* af problemet.

Men afvisningsprocenten var *stadig* for høj. Chefen og jeg diskuterede problemet i et par minutter. Så kom jeg med en anden teori. Han syntes, det gav mening, og at vi skulle undersøge det.

Han kom med noget *endnu mere sofistikeret udstyr* - denne gang måtte vi have fat i en *universitetsuddannet tekniker*, som vidste, hvordan man brugte det - og testede min teori. Min mistanke blev bekræftet!

Teknikere og endda fuldgældige ingeniører havde svedt blod over dette problem i *ugevis*. Så fandt jeg løsningen i løbet af få minutter.

På det tidspunkt tilskrev jeg det en kombination af sund fornuft og held. På det tidspunkt gik det ikke op for mig, at der kunne være mere i det.

Fra da af var teknikeren og hans udstyr en integreret del af produktionslinjen. Han kontrollerede altid "problembarnets" komponent for den usynlige defekt, før den blev samlet. Fejlraten faldt til et acceptabelt minimum.

Spørgsmål: *Hvordan kunne en 19-årig knægt - uden nogen teknisk uddannelse - løse et TEKNISK problem, som ingen andre kunne finde ud af?*

Svar på det: *Observation, analyse og almindelig gammeldags sund fornuft!*

Denne fabrik var blevet grundlagt af en mand, der var en *genial opfinder*. Han

havde startet virksomheden *i sine forældres garage, mens han stadig gik i gymnasiet!*

Hans opfindergeni overgås kun af dumheden hos hans slægtninge i forkontoret, kommenterede en anden medarbejder.

Da han udvidede fabrikken med henblik på at fremstille et nyt produkt, gik han desværre for vidt. Da det produkt pludselig blev forældet af en anden teknologisk udvikling, gik virksomheden konkurs. Fabrikken lukkede. De ansatte blev afskedit. De lokale forbandede ham. Og han flyttede ud af staten.

På det tidspunkt var jeg allerede gået videre til andre aktiviteter.

Jeg begynder at skrive

Mens jeg stadig var teenager, begyndte mine første artikler (bortset fra et digt i en gymnasiepublikation) at dukke op i publikationer fra non-profit organisationer.

Til at begynde med abonnerede jeg blot på flere tidsskrifter i både USA og Europa. Heriblandt *The Voice of the Federation, Der Deutsch-Amerikaner, Nation Europa, Mut Magazine, Deutsche Nachrichten, Deutsche Wochenzeitung, Deutsche National- und Soldatenzeitung* og mange flere.

Men jeg begyndte snart at indsende læserbreve og senere også artikler.

Et essay, jeg indsendte til en skrivekonkurrence for unge forfattere, kom i semifinalen. Det blev udgivet sammen med alle de andre semifinalister i det sponsorerende magasin, *Nation Europa*.

Dette magasin var meget "highbrow". Det udgav artikler af mange fremtrædende personer. Tilsyneladende havde jeg fået en vis opmærksomhed i de rigtige kredse, for jeg modtog breve - og endda invitationer til at komme på besøg - fra nogle af dem. Nogle af dem kom fra pensionerede *højtstående embedsmænd, forskere og meget fremtrædende militærofficerer.*

Mens jeg stadig var teenager, blev jeg inviteret til at tale på en international konference i Europa, og det gjorde jeg, nemlig den første *Nationaleuropäischer Jugendkongress*. Jeg havde en fantastisk tid og mødte mange fascinerende mennesker.



NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGRAUBORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Siebzehnjährig nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Aufschwung von Massenmord, Verbrechen, Vorfälle und Verbrechen haben nicht ausgereicht, das Karma der gesamten Rasse unserer hoch gebildeten Führer Adolf Hitler zu entschuldigen.

Alle Nationalisten und sonstige arbeitsfähige Volk- und Raumpersonen sollten Schüler im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Der Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Gefahr des bedingungslosen Volkstods ist heute auch viel größer als in der Vergangenheit.

Der verantwortliche Gegner ist aber dabei, den Volkstod – gegen alle weißen Völker (!) – zu befehlen. Seine Mittel und Erfindungen, Überdrehung und Konstruierung.

Die "legal" oder "illegal" als im Wahlkampf oder im Staatskampf, als nur Propagandamittel bewährt oder auf einem Nationalistensymbole der Jahre Nationalsozialist ist seine Pflicht!

Paul Hitler
Gottfried Lank



TROTZ VERBOT-NICHT TOT!



NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (137)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Forreste rapport
Interview med Molly
Tredje del

NSK: Dine aktuelle projekter er tydeligt filosofiske og kunstrettede.

Beskriv venligst din holdning til sådanne emners betydning for politik.

Molly: Jeg følger stadig at opdatere fotografieret, men jeg har mest koncentreret mig om Adolf Hitler og menneskeligheden her (www.enourningtheancient.com/truth.htm). Jeg er nået på 21 sider nu, og jeg har så meget mere at lave. At studere Anden Verdenskrig er et absolut minefelt af information. Man søger oplysninger om en ting og finder to andre ting, som man skal undersøge. Det føles lidt som om man er arkæolog og graver den begravede fortid frem. En fortid, som de fleste ikke vil have, at den kommer frem i lyset. Vi kan takke internettet igen for den store strøm af



the **NEW ORDER**

Number 176 (137) Founded 1973 April 26, 2022 (137)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture dilution, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Paul Hitler
Gottfried Lank



TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
 Hundredvis af bøger på mange sprog
 Hundredvis af hjemmesider på mange sprog



BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com



NSDAP/AO
Fight Back!



nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!